

[FOTSTEG]

Text på skärmen: Belfast, Nordirland.

En student med rygsäck går in i en universitetsbyggnad.

Rory [BERÄTTARRÖST]: När man drabbas av motgångar i livet får man möjlighet att ta fram sin inneboende styrka.

[FINSTÄMD INSTRUMENTAL MUSIK]

Studenter sitter i en föreläsningssal. Eleven med rygsäcken sitter vid ett långt bord. Han har nu på sig en collegetröja. Han har sin bärbara Mac öppen framför sig. En lärare i kavaj håller en föreläsning längst fram i salen.

Läraren: Den här veckan ska vi jobba vidare med företagskunskap och företagsanalys. Vi ska titta på ...

Studenten i collegetröjan använder styrplattan på sin bärbara dator.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Det var en seger för mig att komma in på universitetet. För mig var det liksom mot alla odds.

Skärmen blir svart. Stor vit text mot svart bakgrund.

Text på skärmen: RORY.

[MUSIKEN TYSTNAR]

Det regnar och vinden blåser i ett träd utanför ett fönster.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Det här hände när jag gick på gymnasiet.

Rory, studenten i collegetröjan, sitter på en säng och använder AirPods och en iPad.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Mitt under en lektion insåg jag plötsligt att jag inte längre kunde se vad det stod på den interaktiva whiteboarden.

Ljuset från iPad-enheten flimrar på Rorys ansikte och hans ögon följer rörelserna på iPad-skärmen. Rorys föräldrar sitter tillsammans vid ett köksbord och ger en intervju.

Rorys pappa: Det var så det började. Han fick en akuttid och de gjorde en massa tester.

Rorys mamma: Vi förstod helt enkelt inte vad det berodde på.

Nu står Rorys mamma vid köksbordet och gör te.

[SKRAMMEL]

Rory sitter vid bordet och tar en bild på sin mamma med sin iPad. Han sveper genom de förstora appsymbolerna på skärmen. Han öppnar Procreate.

[MUSIKEN ÅTERUPPTAS]

Rory [BERÄTTARRÖST]: Under de kommande två till tre månaderna gick jag från att inte kunna läsa tavlan på ungefär fem meters avstånd till att inte kunna läsa texten när jag hade skärmen precis framför mig.

Rory ritar med Apple Pencil på bilden av sin mamma i köket.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Svaren på den genetiska utredningen kom lagom till min 17-årsdag. Jag fick veta att jag hade något som heter Lebers ärftliga optikusneuropati. Det bästa sättet att beskriva det är att jag har tre till fem procent av synen kvar.

Han lägger till vita skuggor i bilden.

Intervjuare: Kan du berätta vad du gör?

Rory vänder sig mot intervjuaren.

Rory: Jag försöker rita en exakt bild av vad jag kan se. Det är svårt att förklara men det ger en bra bild av vad jag kan se och vad jag inte kan se.

Skuggorna gör bilden otydlig.

Rory [BERÄTTARRÖST]: När något sånt här drabbar en kan man antingen tycka synd om sig själv eller så kan man tänka: Jag ska ta mig igenom det här, för det måste finnas ett sätt.

Rory fäster sin Apple Pencil på sin iPad.

[KLICK]

En lärare blir intervjuad i ett klassrum.

Läraren: Det här är en elev som har haft högsta betyg i alla ämnen genom hela skoltiden. Det var det allra viktigaste för Rory. Det enda han ville var att plugga på universitetet. Vi förstod nog alla att det här skulle bli en rejäl utmaning.

Tillbaka vid köksbordet arbetar Rory på sin bärbara Mac-dator.

Rory [BERÄTTARRÖST]: På sjukhuset började jag laborera med hjälpmedelsfunktionerna på mobilen.

Han lyfter handleden och trycker på urtavlan på sin Apple Watch.

[PING]

Han reser sig upp.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Jag tänkte att om jag kunde komma på hur jag skulle använda den så skulle alla bitar falla på plats.

Rory hämtar sin iPhone i köket och ler.

Rory: Någon har flyttat på den. [SKRATT]

Han går ut i trädgården.

Rory [BERÄTTARRÖST]: När jag kom hem tänkte jag bara att jag var tvungen att kämpa vidare. Den här sjukdomen ska inte få stå i vägen för mina betyg.

Vid skrivbordet plockar han fram sin bärbara dator ur en väska och placerar den på ett stativ. Han tar fram ett tangentbord ur väskan. Rorys föräldrar fortsätter intervjun vid köksbordet.

Rorys mamma: Han lade all sin energi på studierna. Han anpassade sig till ett helt nytt sätt att plugga.

Rorys Mac är ansluten till en extern bildskärm som står nära kanten av skrivbordet så att den hamnar nära Rorys ögon.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Jag tog fram min Mac, öppnade inställningarna och gick till hjälpmedelsfunktionerna. Det första jag slog på var större text och Zooma.

Rory använder hjälpmedelsfunktionerna på sin Mac.

Rory: Det gjorde jättestor skillnad, för när datorn är så där –

Han pekar på ett litet Finder-fönster på bildskärmen.

Rory: – då ser jag ingenting. Då kan jag lika gärna vara utan datorn.

Han zoomar in och stänger Finder-fönstret. Han zoomar in på texten i ett Word-dokument. Nu skriver han.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Jag kunde fortfarande hitta runt på skärmen och använda Zooma till att zooma in på texten. För de flesta skulle det vara en liten grej, men för mig var det något oerhört. Jag minns den där första kvällen. Jag måste ha suttit vid datorn i sex timmar och gjort en massa skolarbete och då tänkte jag att – det här kommer att funka, jag ska klara det.

[KNAPPTRYCKNINGAR]

Rory [BERÄTTARRÖST]: I takt med att synen blev allt sämre kunde jag göra texten ännu större och slå på olika funktioner. Jag kunde vara med på lektionerna och göra jobbet själv.

Rory tar en bild med sin iPhone av ett utskrivet dokument som ligger på skrivbordet.

[KAMERASLUTARE]

Han överför bilden till sin Mac och zoomar in på texten i dokumentet, som innehåller instruktioner inför ett prov. Tillbaka till läraren i klassrummet.

Läraren: Han kunde återta kontrollen över sitt eget lärande. Utan Apple-enheterna tror jag ärligt talat inte att han hade klarat slutproven.

Rory sitter på sängen och öppnar sin bärbara Mac.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Jag fick högsta betyg i tre ämnen, bland de bästa på skolan.

Läraren: Han fick 90 av 90 och jag har inte sett många elever ta full poäng på en uppsats.

Rorys pappa: Han sa att han skulle skicka ett mejl till Apple. Jaha, tänkte jag, om vad då?
[SKRATT]

Rory [BERÄTTARRÖST]: Jag ville säga två saker. Jag ville säga tack och jag ville erbjuda mig att hjälpa andra människor som råkade ut för ungefär samma sak som jag.

Rory skriver ett mejl på sin bärbara dator. Ämnet är Så har Apples hjälpmedelsfunktioner förändrat mitt liv – tack! Han läser upp mejlet.

Rory: I januari 2024 förändrades mitt liv totalt och under veckorna som följde ...

Han zoomar in på texten.

Rorys mamma: Det är svårt för andra människor att förstå. Han vill inte att någon ska tycka synd om honom. Han vill bara att andra ska tycka om honom för den han är.

Nu får Rory en kram av sin tränare på gymmet.

Rory: Kul att se dig.

Tränaren: Detsamma.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Det har förändrat min bild av dolda funktionsvariationer. Det märks inte på mig att jag är nästan helt blind.

Tränaren lindar Rorys händer och handleder. De går in i boxningsringen och börjar sparra.

[PUST OCH STÖN]

Rory [BERÄTTARRÖST]: Man kan aldrig veta vad någon annan kämpar med.

[SNABB ANDHÄMTNING]

[PUST OCH STÖN]

Nu sitter Rory i en bil med sin iPhone i handen.

Rory: Skicka ett meddelande till Lindsay. Hur gick det med grupparbetet idag?

Den lysande Apple Intelligence-ramen i olika färger visas runt iPhone-skärmen.

Siri: Ska jag skicka det?

Rory: Ja.

Meddelandet skickas.

[TON FÖR SKICKAT MEDDELANDE]

Nu går Rory tillsammans med en annan student. Han har en ryggsäck på ryggen. De korsar en gata i en stad.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Jag höll det för mig själv väldigt länge.

I klassrummet sitter han tillsammans med en annan student.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Nu skriver jag ner allt på min bärbara dator. Sedan kan jag zooma ut igen så att andra runt omkring kan läsa och använda den som en vanlig bärbar dator.

Den andra studenten håller en Apple Pencil och pekar på sin skärm.

Studenten med Apple Pencil: Så det finns... Vänta, zooma ut. En, två, tre, fyra. Så det finns fem sådana. Du kan ta inledningen och rekommendationen.

Rory: Okej. Vad vill du ta?

Studenten med Apple Pencil: Teknologisk utveckling.

Rory lutar sig tillbaka i stolen och tittar på den andra studenten. Han ler.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Det handlar om inkludering. De har tillgång till samma funktioner, de använder dem bara inte.

Läraren: Rory har gjort ett bestående intryck på alla oss lärare. Han har lärt mig att tänka annorlunda i undervisningen, att faktiskt kunna be en elev att visa mig hur man gör.

Nu står läraren framför klassen och håller en lektion. Tillbaka i föreläsningssalen arbetar Rory på sin Mac.

Läraren: När man lyckas bildas det ringar på vattnet, som kommer tillbaka till en.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Ja, det här är en del av mig. Det är inte den jag är, men det är en del av mig.

Det är kväll och Rory är på väg in i en studio. En annan person visar vägen till ett inspelningsbås.

Rory [BERÄTTARRÖST]: Jag vet inte vad jag kommer att göra i framtiden. Kanske är min väg redan utstakad. Jag vet bara inte vart den leder än.

Rory sitter vid en mikrofon.

Rory: Jag heter Rory. Jag är 18 år. Jag började förlora synen för snart två år sedan, men det här är inte slutet på min historia. Det är bara början på ett nytt kapitel.

Apple-logotypen.